

Sygn. akt VIII U 1318/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2017 r. w Gliwicach

sprawy P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 16 czerwca 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 1318/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 czerwca 2017r. ((...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu P. S. prawa do przeliczenia emerytury powołując się na art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych . Organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie dołączył do wniosku z dnia 8 czerwca 2017r. żadnych nowych dowodów mających wpływ na zmianę wysokości wypłacanego świadczenia i stąd brak podstaw po ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Ubezpieczony w odwołaniu od wyżej opisanej decyzji wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do przeliczenia emerytury i nakazanie organowi rentowemu ponownego przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Ubezpieczony w odwołaniu podkreślił, że po wydaniu zaskarżonej decyzji odnalazł stosowną dokumentację - legitymacje ubezpieczonego oraz świadectwo pracy . Z tych względów nieprawidłowo odmówiono ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 114 ust.1 pkt 1 w/w ustawy. Podniósł ponadto ubezpieczony, że wskaźnik podstawy wymiaru ustalono na 302 %, który następnie ograniczono do 250%.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko reprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony P. S. we wniosku z dnia 3 października 2016r. domagał się przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Decyzją z dnia 17 października 2016r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS podnosząc, że wskaźniki podstawy wymiaru są niższe niż 250%.

Decyzją z dnia 31 października 2016r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od 1 stycznia 2016r.

Obie decyzje uprawomocniły się, gdyż ubezpieczony nie wnosił od nich odwołań – był prawidłowo pouczony o takiej możliwości.

Kolejnym wnioskiem z dnia 20 lutego 2017r. ubezpieczony domagał się przeliczenia prawa do świadczenia w oparciu o art. 110 i 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Decyzją z dnia 3 marca 2017r. organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wysokości podstawy wymiaru powołując się na art. 114 w/w ustawy.

Decyzji ubezpieczony nie zaskarżył – był prawidłowo pouczony o trybie i sposobie wniesienia odwołania.

W dniu 8 czerwca 2017r. ubezpieczony wniósł o prawo do przeliczenia emerytury w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Decyzją z dnia 16 czerwca 2017r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia powołując się na art. 114 w/w ustawy.

Ponowny wniosek o ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego wniósł ubezpieczony w dniu 1 sierpnia 2017r. - wnosił o przeliczenie świadczenia w oparciu o art. 110 w/w ustawy. Do tego wniosku ubezpieczony załączył zaświadczenie o tym, że współpracował w okresie od 20 marca 2017r. do 31 stycznia 2017r. na podstawie umowy zlecenia z Firmą Handlowo- Usługową (...), a za kres zatrudnienia od dnia 19 czerwca 2017r. do 31 lipca 2017r. były odprowadzane składki na ubezpieczenia.

Decyzją z dnia 14 sierpnia 2017r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia emerytury zgodnie z art. 110 ustawy powołując się na art. 114 – wskazując, że ubezpieczony nie przedstawił żadnych nowych dowodów mających wpływ na zmianę wysokości wypłacanego świadczenia.

Kolejną decyzją z tej samej daty. przeliczono ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 sierpnia 2017r. tj. od 1 dnia miesiąca, w którym złożono wniosek. Emeryturę ustalona tą decyzją zawieszono, gdyż była ona świadczeniem mniej korzystnym i nadal kontynuowano wypłatę świadczenia o symbolu (...).

Ubezpieczony odwołał się o decyzji z dnia 16 czerwca 2017r.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o akta rentowe, których prawdziwości strony nie kwestionowały.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na fakt, iż wniosek ubezpieczonego z dnia 8 czerwca 2017r. o przeliczenia prawa od emerytury w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest kolejnym wnioskiem o to samo świadczenie kierowanym do organu rentowego, przeto przed merytorycznym rozpoznaniem go należy ocenić jego zasadność w świetle art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną.

Zgodnie z jego treścią prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Nie budzi wątpliwości fakt, iż w przypadku ubezpieczonego przesłanki te nie zostały spełnione.

Z tych przyczyn oddalono wnioski dowodowe zgłaszane w odwołaniu.

Objęty zaskarżoną decyzją wniosek ubezpieczonego z dnia 8 czerwca 2017r. o prawo do przeliczenia emerytury w oparciu o art. 110a w/w ustawy został złożony przez ubezpieczonego po uprawomocnieniu się pierwszej, prawomocnej decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do ponownego ustalenia wysokości podstawy wymiaru z dnia 3 marca 2017r.

W tej sytuacji wraz z kolejnym wnioskiem o przeliczenie świadczenia w oparciu o art. 110a w/w ustawy ubezpieczony winien był przedłożyć nowe dowody lub wskazać na nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczenia, czego nie uczynił. Poprzestał jedynie na złożeniu samego wniosku – wbrew temu co podnosi w odwołaniu od decyzji. W czasie jego składania i dniu wydania zaskarżonej decyzji nie było też żadnej nowej okoliczności, jaka nie istniałaby w czasie wydania pierwszej decyzji ZUS w tym samym przedmiocie.

Z uwagi na nie spełnienie przewidzianych w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej przesłanek do przeliczenia świadczenia ubezpieczonego, by orzekać już o samym prawie ubezpieczonego do tego świadczenia, byłoby to możliwe wyłącznie w wypadku zrealizowania wymogów z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Uznać więc wypada, iż wbrew wymogom przewidzianym w art. 232 k.p.c. ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów ani nie wskazał na nowe okoliczności, w szczególności nie uczynił tego przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Tymczasem jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008r. (I UK 193/07; OSNP z 2009r., z. 1-2, poz. 52) w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradyktoryjności i związany z nią ciężar udowodnienia przez ubezpieczonego podnoszonych przez niego twierdzeń, któremu ten nie sprostał.

Stąd też po myśli wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2003r. (II UK 139/02, OSNPUSiSP 2004, z. 7, poz. 128) i postanowienia tego Sądu z dnia 22 czerwca 2004r. (II UK 404/03, OSNPUSiSP 2005, z. 4, poz. 58) i z dnia 13 grudnia 2005r. (II UK 61/05, OSNPUSiSP 2006, z. 23-24, poz. 371) w razie stwierdzenia, że nie przedstawiono nowych dowodów i nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji tzn. nie zostały spełnione ustawowe podstawy wznowienia postępowania rentowego, odwołanie ubezpieczonego należało oddalić. Nie zamyka mu to jednak w przyszłości możliwości wystąpienia z podobnym wnioskiem o świadczenie, po spełnieniu w pierwszej kolejności przesłanek z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na względzie na mocy (...) § 1 k.p.c., art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odwołanie ubezpieczonego należało oddalić jako bezzasadne.

(-)SSR del Anna Capik – Pater